

“मीठे बच्चे- तिमी नै धेरै समयदेखि बिछोडिएका हौ, तिमीले नै पूरा ८४ जन्मको पार्ट खेलेका छौ, अब तिमीलाई दुःखको बन्धनबाट सुखको सम्बन्धमा जानु छ त्यसैले अपार खुशीमा रहने गरा”

प्रश्न:- अपार खुशी कुन बच्चाहरूलाई सदा रहन सक्छ?

उत्तर:- जसलाई निश्चय छ- १) बाबा मलाई विश्वको मालिक बनाउन आउनुभएको छ। २) मेरो सच्चा बाबा त्यही गीताको सच्चा-सच्चा ज्ञान सुनाउन आउनुभएको छ। ३) म आत्मा अहिले ईश्वरको गोदमा बसेको छु। म आत्मा यस शरीरसहित बाबाको बनेको छु। ४) बाबा मलाई भक्तिको फल (सद्गति) दिन आउनुभएको छ। ५) बाबाले मलाई त्रिकालदर्शी बनाउनुभएको छ। ६) भगवान्ले मलाई माता बनेर एडप्ट गर्नुभएको छ। म ईश्वरीय विद्यार्थी हुँ। जो यस स्मृति वा निश्चयमा रहन्छ उसलाई अपार खुशी रहन्छ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई निश्चय छ- म आत्मा हुँ। बाबा भगवान् मलाई पढाइरहनुभएको छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ। सम्मुख आउँदा आत्माले सम्झन्छ- बाबा आउनुभएको छ- सबैको सद्गति गर्न। सबैको सद्गति दाता, जीवनमुक्ति दाता उहाँ नै हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले जान्दछन्- मायाले घरी घरी भुलाइदिन्छ। तर यो त बुझ्दछन्- हामी बाबाको सम्मुख बसेका छौं। निराकार बाबा यस रथमा सवार हुनुहुन्छ। जसरी मुसलमानहरू घोडामा पटका राख्छन्। भन्छन्- यस घोडामा मुहम्मदको सवारी थियो। निसानी राख्छन्। यहाँ त छ निराकारी बाबाको प्रवेशता। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ। स्वर्गको मालिक बनाउनेवाला बाबा वा विश्वको मालिक बनाउनेवाला बाबा आउनुभएको छ। बाबा हुनुहुन्छ गीताको सच्चा-सच्चा भगवान्। आत्माको बुद्धि बाबातर्फ हुनुपर्छ। यो हो आत्माको बाबासँगको प्रेम। यो खुशी कसलाई चढ्दछ? जो धेरै समयदेखि अलग भएका छन्। बाबा स्वयम् पनि भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई सुखको सम्बन्धमा पठाएको थिएँ अहिले दुःखको बन्धनमा छौ। तिमी अहिले सम्झन्छौ- सबैले ८४ जन्म लिदैन्। ८४ लाखको चक्र त कसैको बुद्धिमा बस्न सक्दैन। बाबाले ८४ को चक्र बिलकुल ठीक बताउनुभएको छ। बाबाको बच्चाले ८४ जन्म लिइरहन्छन्। अहिले त तिमीले जान्दछौ- हामी आत्माले यी अंगहरूद्वारा सुन्छौं। बाबाले यस मुखद्वारा सुनाइरहनुभएको छ। स्वयम् भन्नुहुन्छ- मैले यी अंगको आधार लिनुपर्छ, यिनको नाम ब्रह्मा राख्नुपर्छ। प्रजापिता ब्रह्मा त मनुष्य नै हुनुपर्छ नि। सूक्ष्मवतनमा कहाँ भनिन्छ र- प्रजापिता ब्रह्मा। स्थूल वतनमा आएर भन्नुहुन्छ- म यस ब्रह्मा तनमा प्रवेश गरेर तिमीलाई एडप्ट गर्दछु। तिमीलाई थाहा छ- आत्माहरू ईश्वरको गोदमा जान्छन्। शरीरविना त गोद हुन सक्दैन। आत्माले भन्छ- म शरीरद्वारा यिनको बन्दछु। यो शरीर यिनले लोन लिएको छ। यो जीव (शरीर) यिनको होइन। आत्माले यसमा प्रवेश गरेको छ। तिमी तनमा पनि आत्मा प्रवेश भयो नि। उहाँ बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म यिनमा छु, कहिले बच्चा बन्छु, मम्मा पनि बन्छु। जादुगर हुनुहुन्छ नि। कसैले फेरि यस खेलपाललाई जादुगरी सम्झन्छन्। दुनियाँमा झुटो ऋद्धि सिद्धिको काम धेरै चल्छ। कृष्ण पनि बन्छन्, जसको कृष्णमा भाव छ उसलाई झट्ट कृष्ण देखिन्छ। तिनलाई मान्छन्, फेरि तिनका अनुयायी पनि बन्छन्। यहाँ त सारा ज्ञानको कुरा छ। पहिले यो पक्का निश्चय चाहिन्छ- म आत्मा

हूँ र बाबा त भन्नुहुन्छ म तिम्नो बाबा हूँ, तिमी बच्चाहरूलाई त्रिकालदर्शी बनाउँछु। यस्तो ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। भक्तिमार्गको जब अन्त्य हुन्छ तब बाबालाई आउनुपर्छ। हुन त धेरैलाई शिव लिंगको, अखण्ड ज्योति स्वरूपको साक्षात्कार हुन्छ। जसको जस्तो भावना हुन्छ त्यो म पूरा गर्छु। तर मसँग कोही मिल्दैन। मलाई चिन्दै-चिन्दैनन्। अहिले त तिमीले जान्दछौ बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ हामी पनि बिन्दु हौं। हाम्रो आत्मामा पनि यो ज्ञान छ। तिम्नो आत्मामा पनि ज्ञान छ। यो कसैलाई थाहा छैन- हामी आत्मा परमधाममा रहन्छौं। जब तिमी बाबाको सामुन्ने आएर बस्छौ भने रोमाञ्च खडा हुन्छन्। अहो! शिवबाबा जो ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ उहाँ यिनमा बसेर हामीलाई पढाउनुहुन्छ। बाँकी कृष्ण वा गोपीको त कुरै छैन। न यहाँ, न सत्ययुगमा हुन्छन्। वहाँ त हरेक राजकुमार आफ्नो महलमा रहन्छ। यी सबै कुरालाई तिनैले सम्झन्छन् जसले आएर बाबाबाट वर्सा लिन्छन्। त्यसैले यो खुशी पनि भित्र रहनुपर्छ। भन्छन् पनि- तिमी माता पिता... तर यसको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। पिता त ठीक हो फेरि माता कसलाई भनिन्छ। माता त अवश्य चाहिन्छ। यी माताको कुनै माता हुन सक्दैन। यो राज बडो बुझ्नुपर्ने हुन्छ र बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीमा पनि कुनै अवगुण हुनुहुँदैन। गाउँछन् पनि- म निर्गुणीमा कुनै गुण छैन। अब बच्चाहरूलाई गुणवान् बन्नुपर्छ। कुनै काम छैन, कुनै क्रोध छैन। देहको अहंकार पनि हुनुहुन्छ।

यस समयमा तिमी यहाँ बसेका छौ, जान्दछौ- हामी यहाँ छौं फेरि किन ओइलाउँछौ? तर यो परिपक्व अवस्था अन्त्यमा नै हुन्छ। गाइन्छ पनि- अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने गोप-गोपिनीसँग सोध। यो अन्त्यमा हुन्छ, यस्तो कसैले भन्न सक्दैन- हामी ७५ प्रतिशत अतीन्द्रिय सुखमा रहन्छौं। यस समय पापको बोझ धेरै छ। गुरु कृपाले वा गंगा स्नानले पाप काटिन सक्दैन। बाबा अन्त्यमा नै आएर ज्ञान दिनुहुन्छ। देखाउँछन्- कन्याद्वारा बाण मार्न लगाइयो। फेरि मर्दै गर्दा गंगा जल पिलाइयो। तिमी यहाँ जब बेहोश हुन्छौ तब तिमीलाई बाबाको याद दिलाइन्छ। मामेकम्, यो बच्चाहरूलाई बानी पर्नुपर्छ। यस्तो होइन कसैले याद गराओस्। शरीर छोड्ने समयमा आफैं याद आओस्, कसैको मदतविना बाबालाई याद गर्नु छ। उनीहरूले त मन्त्र दिन्छन्। त्यो त सामान्य कुरा हो। त्यस समय धेरै मारा-मारी आदि हुन्छ। तिमी भिन्न-भिन्न स्थानमा रहन्छौ। त्यस समय यसो भन्दैनौ- शिव-शिव भन्नुहोस्। त्यतिखेर पूरा याद चाहिन्छ, प्रेम चाहिन्छ, तबमात्रै नम्बरवन पद प्राप्त गर्न सक्छौ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- म तिम्नो बाबा हूँ, कल्पपहिले पनि तिमी बच्चाहरूलाई फूल जस्तो बनाएको थिएँ। सत्ययुगमा योगबलले सम्पूर्ण बच्चा पैदा हुन्छन्। दुःख दिनेवाला चीज केही हुँदैन त्यहाँ। नाम नै हो स्वर्ग। तर वहाँ को निवास गर्दछ, यो भारतवासीले जान्दैन-जान्दैनन्। शास्त्रमा यस्ता धेरै कुराहरू लेखिदिएका छन्- वहाँ पनि हिरण्यकश्यप आदि थिए- यो सबै भक्तिको सामग्री हो। भक्ति पनि पहिले सतोप्रधान हुन्छ, पछि बिस्तारै-बिस्तारै तमोप्रधान हुँदै जान्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई आकाशमा चढाउँछु। तिमी बिस्तारै-बिस्तारै तल आउँछौ। कुनै मनुष्यको महिमा छँदै छैन। सर्वका सद्गति दाता एकै बाबा हुनुहुन्छ। बाँकी गुरुहरूले अनेक प्रकारका तीर्थ यात्रा

आदि सिकाउँछन्, फेरि पनि तल गिरिरहन्छन्। हुन त भक्तिमार्गमा मीरालाई साक्षात्कार भयो। तर उनी कहाँ विश्वकी मालिक बनिन् र। तिमीलाई त बाबा भन्नुहुन्छ- जिन्न बना। तिमीलाई काम दिन्छु- केवल अल्फ र बेलालाई याद गरिराख। यदि थाक्यौ, याद गरेनौ भने मायाले काँचै खान्छ। एउटा कहानी पनि छ- जिन्नले खायो। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- तिमीले याद गरेनौ भने मायाले काँचै खान्छ। यादमा बस्नाले खुशी चढ्छ। बाबाले मलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। बाबा सामुन्ने बस्नुभएको छ। तिमी आत्माहरूले सुन्छौ। मीठा लाडला बच्चाहरू म तिमीलाई मुक्तिधाममा लिएर जान आएको छु। हुन त वापस जाने कोसिस धेरैले गर्छन्, तर कोही जान सक्दैन। कलियुगपछि सत्ययुग, रातपछि दिन आउनु नै छ। तिमी जान्दछौ सत्ययुगमा हामी नै हुन्छौ। बाबा फेरि हामीलाई राज्य भाग्य दिनुहुन्छ। खुशीको पारा चढ्छ अन्त्यमा। जब फाइनल हुन्छ, विनाश हुन्छ। तिमी साक्षी भएर हेरिरहन्छौ। रगताम्य खेल हो नि। के गल्ती गरेको छ, जो मार्नका लागि बम आदि बनाएका छन्। मर्न त मर्छन् नै। उनीहरूले पनि सम्झन्छन्- हामीलाई कसैले प्रेरणा दिइरहेको छ। जसले नचाहँदा नचाहँदै पनि यी बम आदि बनाउँछन्। खर्च त धेरै हुन्छ। ड्रामामा निश्चित छ, यसबाट विनाश हुनु नै छ। अनेक धर्मका बीच एउटा धर्मले राज्य गर्न सक्दैन। अब अनेक धर्मको विनाश भएर एक धर्मको स्थापना हुनु छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी बाबाको श्रीमतमा राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। उनीहरू फेरि मैदानमा जान्छन्- ड्रिल आदि सिकनका लागि। सम्झन्छन्- मर्नु र मार्नु छ। यहाँ त त्यो कुरा छैन। धेरै खुशी रहनुपर्छ- बाबा आउनुभएको छ। प्राचीन भारतको राजयोग निराकार भगवानले नै सिकाउनुभएको थियो। नाम बदलेर कृष्ण राखिदिएका छन्। संन्यासीहरूले सम्झन्छन्- हाम्रो नै प्राचीन योग हो। तिमीलाई कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ। बच्चाहरू मलाई चिन्दछौ- म तिम्रो बाबा हुँ। मलाई नै पतित-पावन, ज्ञानको सागर भन्छौ। कृष्ण त पतित दुनियाँमा आउन सक्दैनन्। कृष्णलाई फेरि द्वापरमा लिएर गएका छन्। कति गलतफहमी छ, बिलकुल तमोप्रधान बनेका छन्। म आउँछु नै तब जब सबैलाई मुक्तिधाममा लिएर जानु छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी पढिरहेका छौं। हामी ईश्वरीय विद्यार्थी हौं। यो स्मरण गरिरह्यौ भने रोमाञ्च खडा हुन्छन्। बाबा तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञानको गर्भ धारण गराइरहनुभएको छ। फेरि तिमीले यो भुल्दछौ किन र। बच्चा पैदा भयो र बाबा भन्न थाल्यो। सम्झन्छ- म हकदार भएँ। त्यसैले निरन्तर हजुरबुवालाई याद गर। बाबा मत दिनुहुन्छ- बच्चाहरू काम महाशत्रु हो, यसले तिमीलाई आदि-मध्य-अन्त्य धेरै दुःख दिएका छौ। यो हो मृत्युलोक, वेश्यालय। रामले शिवालय बनाउनुहुन्छ, जसमा देवी-देवता धर्मको राज्य हुन्छ। तर उसले कसरी राज्य लियो, कहिले लियो, यो तिमीले अहिले जानेका छौ। उनीहरूले सम्झन्छन्- देवी-देवताले कहिल्यै पुनर्जन्म लिदैनन्। कुनै एउटा ठूलालाई समझ आयो भने आवाज फैलन्छ। गरिबको त कसैले कुरा नै सुन्दैन। तिमी मध्ये पनि नम्बरवार धारणा भएका छन्। स्कूल एउटै हो। शिक्षक एउटै हुनुहुन्छ। बाँकी पढ्नेवाला सबै नम्बरवार छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मायाको आक्रमणबाट बचनका लागि जिन्न बनेर अल्फ र बेलाई याद गरिरहनु छ। शिरमा जुन पापको बोझ छ त्यसलाई योगबलद्वारा उतार्नु छ। अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ।
- २) मुखले केवल शिव शिव बोल्नु छैन। बाबासँग सच्चा प्रेम राख्नु छ। काँडाबाट फूल बनाउने सेवामा तत्पर रहनु छ।

वरदानः— यथार्थ सेवाद्वारा सेवाको प्रत्यक्ष फल खाने, मन बुद्धिले सदा तन्दुरुस्त भव

यदि सेवा योगयुक्त र यथार्थ छ भने सेवाको फल खुशी, अतीन्द्रिय सुख, डबल लाइटको अनुभूति अथवा बाबाको कुनै न कुनै गुणको अनुभूति प्रत्यक्ष फलकारूपमा अवश्य हुन्छ। र जसले प्रत्यक्ष फल खान्छन् उनीहरू मन बुद्धिले सदा तन्दुरुस्त रहन्छन्। यदि कमजोर छन् भने सम्झ ताजा प्रत्यक्षफल खाँदैनन्। प्रत्यक्षफलले सदा स्वस्थ बनाउँछ यसैले तिप्रो स्लोगन छ— सदा स्वस्थ, सदा सम्पन्न र सदा खुशी।

स्लोगनः— आफ्नो हर कर्मद्वारा ब्रह्माबाबाको कर्मलाई प्रत्यक्ष गर्नेवाला नै कर्मयोगी हो।